

Giấc Mơng Của Anh Chính Là Em

Chương 38 : Chương 38

Sau khi Lưu Chiêu Chiêu đi, cuộc sống vẫn tiếp tục.

Mặc dù Lưu Chiêu Chiêu đang ở Nhật Bản, nhưng mọi người vẫn có thể cùng nhau giết quái làm nhiệm vụ.

Bi kịch duy nhất là, nhân vật Tì Triệu Triệu vĩnh viễn đi trên không trung. Mà Gian Thương và Sultry thì tiếp tục chiến tranh lạnh. Tổ Thủ Lộng Cẩm đáng ghét lại thỉnh thoảng ẩn hiện ở trong tầm mắt Lôi Ti Ti, tựa như hiện tại ——

Lôi Ti Ti đang thoải mái vui ở trong ngực Ngụy Dịch, tay níu lấy hoa văn mềm mại đan vào nhau trên ống tay áo của anh.

Gần đây thành phố B mới có một trận mưa, gió thu mưa thu buồn giết người, khí trời nóng nực đã hoàn toàn tiêu tan hết, gió thu thỉnh thoảng thổi mạnh qua, trên cánh tay sẽ nổi lên một tầng da gà nhỏ.

Mặc dù hơi lạnh, nhưng Lôi Ti Ti vẫn cảm thấy rất vui vẻ: rất cuộc rất cuộc, cô và công công có thể mặc áo lông người yêu rồi, vạt tuế vạt tuế vạt tuế!!

Hiện tại bọn họ là người yêu rất ngọt ngào. Áo lông một đen một trắng, lông cừu thật mỏng rất mềm mại, tay áo rất dài tới tận mu bàn tay. Kiểu nam là cổ chữ V dẫn thẳng đến ngực, từ góc độ Lôi Ti Ti nhìn vào có thể thấy hết.

Cơ ngực, hai điểm nhỏ, cơ bụng, đường cong bắp thịt trùng điệp xinh đẹp, làn da màu mạch khỏe mạnh, Lôi Ti Ti nhìn mà nước miếng chảy thẳng.

Thật là, quá xấu hổ >

Lôi Ti Ti len lén che mặt ing: về sau nhất định phải đổi tất cả quần áo của công công thành cổ chữ V!

Tiểu Ti Ti yêu dấu, đây là biểu hiện nên có khi xấu hổ sao?

Ngụy Dịch cũng không phát hiện cảnh xuân tiết ra ngoài, đang một tay chơi vi tính luyện cấp giúp Lôi Ti Ti: tay phải thao tác Nhất Vĩ Độ Giang giết quái, tay trái thao tác Phỉ Ngã Lôi Ti giết địch, đôi tay tung bay, Lôi Ti Ti nhìn mà hoa cả mắt, cho tới không thể không quấy rầy anh, để tránh anh đánh quá nhanh.

Cô sợ anh quá cực khổ — Lôi Ti Ti cảm thấy mình thật là quá hiền huệ >V

Cuối cùng một con quái vật âm âm ngã xuống đất, thiếu nữ áo trắng lưu loát thu cung, nhảy mấy bước đến cạnh chàng trai mặc áo đen, phía sau bọn họ là rừng xanh chim trắng dựa vào nhau, phía sau là nước hồ mênh mông xanh biếc và những cánh hoa màu hồng bay qua, hình ảnh vô cùng lãng mạn.

“A, con của em rõ ràng mập hơn.” Lôi Ti Ti chóng cảm buồn bực mà nói.

Xong đời a, kỹ năng mà rừng xanh của người ta luyện thật phong cách thật mạnh mẽ, mà cô lại... Chỉ có thể luyện kỹ năng Thái Sơn đè đầu đáng đâm ngàn đao!

Lôi Ti Ti vô cùng đau đớn chứng kiến lịch sử béo phì như vết dầu loang, không thể nào không buồn bực.

Ngụy Dịch khẽ hoạt động một đốt ngón tay, nhoen miệng cười: “Sủng vật như chủ nhân mà.”

“A, hử?” Lôi Ti Ti há to mồm, nửa ngày mới phản ứng được công công cười nhạo cô mập!

Không thể nhẫn nhịn >

Lôi Ti Ti nhéo Ngụy Dịch cho hả giận: “Anh ghét bỏ em! Anh ghét bỏ em! Anh ghét bỏ em!”

Ngụy Dịch cảm thấy người trong ngực nhún nhún giống như con mèo nhỏ, phía dưới từ từ dâng lên một cỗ khí nóng, anh trở tay vịn tay Lôi Ti

Ti, không để lại dấu vết tiến tới gần: “Như vậy cũng tốt.”

“Tốt cái gì tốt?” mắt Lôi Ti Ti trợn trắng.

Ngụy Dịch từ phía sau nhốt chặt cô, tựa vào cô cười khế, mắt thật dài khế nheo lại, anh nhếch môi cười một tiếng: “Cảm xúc tốt.”

Lôi Ti Ti ngẩn người một chút cũng cảm thấy đầu ngón tay nóng bỏng mang theo hơi lạnh rơi vào sau lưng, Ngụy Dịch thành thạo cởi móc khóa sau lưng cô ra, ngón tay dọc theo nội y từ từ xâm nhập, Lôi Ti Ti đã ngượng ngùng vô cùng, thân thể cong lên như tôm chín, nhưng Ngụy Dịch vẫn cười nhàn nhạt, vẻ mặt cực kỳ chính nhân quân tử.

Cái đồ mặt người dạ thú!

Có một người hô hào ở trong lòng Lôi Ti Ti, nhưng thân thể lại xụi lơ giống như bị xì khí

A a a, làm thế nào?

Cô không muốn!!

Mặc dù chuyện đâm vào đâm vào như vậy cũng đã quen, nhưng Lôi Ti Ti vẫn hơi sợ.

Không biết là thể chất cô đặc biệt hay là công công vô cùng mạnh, mấy lần trước Lôi Ti Ti đều đau đến muốn chết muốn sống, hận không thể đập công công một cước rớt khỏi giường.

Đáng tiếc mỗi lần đều để cho Ngụy Dịch thực hiện được, để lại mình Lôi Ti Ti cắn góc chăn lấp bắp.

Hơn nữa, bây giờ là ở trên ghế sofa, trên ghế sofa a!

Liệt nữ vĩ đại Ti Ti liêu chết cũng muốn chống cự tiến công của kẻ địch!

Lôi Ti Ti thừa dịp còn hơi tỉnh táo, tay phải yếu đuối chỉ chỉ: “Công công, Tố Thủ Lộng Cẩm đang nói chuyện với anh đấy.”

Ngụy Dịch không biết là nghe hay là không có nghe, động tác trên tay vẫn đang tiếp tục, mắt hờn.

Lôi Ti Ti không khỏi ưm một tiếng: “Hôm nay... Không được ah...”

Ngụy Dịch xoay đầu cô qua, đôi mắt đen nhánh sáng lóng lánh: “Lý do?”

Lôi Ti Ti đỏ mặt, nhỏ giọng: “Hôm nay có thân thích đến thăm em...”
Tên là dì cả.

Ngụy Dịch cau mày, khó được lộ ra biểu tình u mê.

“Bây giờ em đang dùng ‘cánh nhỏ’...” Cũng chính là băng vệ sinh, □.

Ngụy Dịch vẫn còn bối ra a bối ra a bối ra.

Lôi Ti Ti quần áo xốc xếch nổi giận: “Mẹ nó, chẳng lẽ anh muốn máu đào tắm súng bạc sao?!”

Ngụy Dịch bật cười phì một tiếng, mặt vốn là căng thẳng chợt nhu thành xinh đẹp.

Ngụy Dịch cười một tiếng, Lôi Ti Ti ngẩn ngơ, không khí vốn là mập mờ hoàn toàn mất hết, những động tác của anh cũng đều ngừng rồi.

Lôi Ti Ti quay lưng chỉnh lý xong quần áo của mình, quay đầu lại đã nhìn thấy Ngụy Dịch gác hai chân, cười đến giống như con hồ ly.

“Thế nào?” Lôi Ti Ti buồn bực, theo Ngụy Dịch chỉ điểm nhìn về phía màn ảnh máy vi tính, tiếp theo kêu lên: “Tổ Thủ Lộng Cầm?! Cô ta chạy đến đây làm gì?!”

Quả nhiên, trong màn ảnh nữ tử áo xanh giờ giờ chân đi xiêu vẹo, đứng trước mặt chàng trai áo đen ưu nhã.

Âm hiểm a âm hiểm, tùy tùy tiện tiện vừa đứng như vậy, lại đứng ở chỗ mặt có vẻ nhỏ nhất, ngực có vẻ lớn nhất —— thật là quá âm hiểm! Vỡng du mà thôi, đến mức thế sao.

Tố Thủ Lộng Cẩm cười tươi đẹp làm sao: “Ai nha, là Ti Ti và Giang gia à, thật là đúng dịp thật là đúng dịp.

Lôi Ti Ti lầu bầu: “Một cỗ mùi khai!”

Ngụy Dịch xoa tóc của cô mỉm cười nhàn nhạt, khi cười thì khoe mắt giãn ra nếp nhăn nhàn nhạt: “Ghen?”

Lôi Ti Ti xù lông: “Mới là lạ! Người theo đuổi em có thể lượn quanh một vòng trái đất, sao em muốn ăn dấm của anh?!”

Ngụy Dịch vút cho cô một biểu tình “Vậy sao”, thân thể dựa vào trên ghế sofa, nụ cười có vẻ càng lười biếng.

“Anh không tin?!” Lôi Ti Ti nhào tới, lại bị Ngụy Dịch nhốt chặt. Anh rất bất đắc dĩ buông tay: “Không dám.”

“Giận mà không dám nói, hử?!”

Ngụy Dịch đầu hàng: “Anh sai lầm rồi có được hay không?”

Lôi Ti Ti vẫn còn đang giương nanh múa vuốt, màn hình máy vi tính lại không sợ làm phiền người khác vang lên.

Con bà nó, chánh phòng không phát uy, xem cô là người ngu ngốc?!

Lôi Ti Ti hung hăng với Ngụy Dịch: “Em mượn máy chơi chút!”

Ngụy Dịch khẽ mỉm cười: “Tùy ý em.”

Tố Thủ Lộng Cẩm vẫn còn tiếp tục diễn giảng: “Tình cảm của Ti Ti và Giang gia thật là tốt, thật là làm cho người ta hâm mộ a.”

Phỉ Ngã Lôi Ti: “Tình cảm của Tố Thủ tử tử và Yên bang chủ không phải cũng rất tốt sao? Sao lại hâm mộ chúng tôi?”

Lôi Ti Ti dừng một chút, ngón tay tung bay: “Hay là, hai người giả hòa bình?”

Lôi Ti Ti tà ác cười một tiếng, trong đôi mắt to lấp lánh loang loáng. Cô cảm thấy một đôi tay đang từ eo của cô vuốt lên, đột nhiên nhớ tới công công đang ở đây a!

Công công ở chỗ này a! Tại sao cô có thể cay nghiệt ở trước mặt anh như vậy!

Xong rồi xong rồi, hình tượng con cừu nhỏ của cô đã bị phá hủy, phá hủy, phá hủy...

Lôi Ti Ti khóc không ra nước mắt, bấu víu bả vai Ngụy Dịch lấp bắp: “Công công, anh có ghét em hay không?”

Ngụy Dịch nghi ngờ: “Ghét cái gì?”

Điều này bảo cô nói thế nào a a a!!!

“... Có phải em hơi ác độc?” Lôi Ti Ti nghiêng mắt nhìn Computer, “Đối với Tố Thủ Lộng Cẩm, hừ!”

“Điều này...” Ngụy Dịch nhẹ nhàng nâng nâng lông mi, “Anh lại cảm thấy rất hưởng thụ.”

Anh nhìn màn ảnh một chút: “Cô gái kia còn nói.”

Cô gái kia?

Lôi Ti Ti nghe ba chữ này siêu cấp hưởng thụ a...

Lôi Ti Ti chuyển sang màn hình, nhìn thấy phía trên lại thêm mấy hàng chữ: “Giang gia anh có xem chuyên mục về ngày gặp gỡ không? Ti Ti rất nổi đó. Đúng rồi, bên trong có tấm hình Giang gia anh có xem không? Chính là hình Ti Ti bị người ta ẵm đi?”

Ngụy Dịch ở bên cạnh dù bận vẫn ung dung nhìn, trong đôi mắt có nụ cười nhàn nhạt.

Lôi Ti Ti nín thở, chờ gặp chiêu phá chiêu.

Quả nhiên câu nói tiếp theo của Tố Thủ là như thế này: “Ai, cũng không biết hai người có quan hệ thế nào? Giang gia chẳng lẽ anh không ăn dấm sao?”

Lôi Ti Ti giận, khích bác ly gián à!

Vì vậy rục rịch chộn rộn muốn tiết lộ sự thực Ngụy Dịch = công công = Giang gia, nhưng một đôi tay từ phía sau vòng qua.

Lôi Ti Ti cật lực quay đầu lại, Ngụy Dịch cười yếu ớt, ngón tay không ngừng.

Một hàng chữ từ từ xuất hiện ở trên màn ảnh: “Phu nhân có người xuất sắc thế theo đuổi, vì phu cảm thấy rất vui mừng.”

Một chỗ khác trong thành phố, có một cái ly thủy tinh bị một mỹ nữ làm rớt bể.

Mỹ nữ cắn răng nghiêng lợi: chuyện buồn nôn nhất cõi đời này, coi trọng một người đàn ông vậy mà anh lại thích một cô gái khác. Mà là cô gái anh ta thích vượt tường, anh ta còn chúc mừng người bên kia tường của cô!

Tố Thủ Lộng Cẩm ngồi ở trước computer, oán khí bắn ra nổ tung ing...

Cứ như vậy, chiến dịch Lôi Ti Ti đấu với Tố Thủ Lộng Cẩm, thắng lợi toàn diện mà chấm dứt.

Sau này, ngày tựa hồ trôi qua nhanh hơn. Thời gian trôi qua giống như gió, đảo mắt thành phố B bắt đầu mùa đông, một trận tuyết đang lưu loát trải xuống, Lôi Ti Ti vùi ở trong góc phòng học, một cái tay nắm vành tai, một cái tay hạ bút như bay trên bài tập.

Ô ô ô, cô không muốn đâu >

Đều do công công, làm cho tinh lực của cô tiêu hao, con bà nó!

Cuối cùng cũng giải quyết bài tập xong, vừa vặn chuông tan học cũng

vang lên.

Lôi Ti Ti vội vàng xông lên đưa bài tập cho trợ giáo, tiếp liền quay đầu xông ra ngoài, mới vừa ra trường học liền bị người ngăn lại.

Lôi Ti Ti khẩn cấp thẳng xe, mới không có đụng vào trên người mỹ nữ mềm mại yếu ớt trước mắt.

“A, ngượng ngùng ngượng ngùng! Cô không sao chứ?”

Mỹ nữ hé miệng cười cười: “Không sao.”

Không biết thế nào, trong lòng Lôi Ti Ti không thoải mái: rõ ràng là cô cản đường tôi mà? Tôi nể mặt khách khí là may mắn của cô đó!

Lôi Ti Ti cảm thấy kỳ quái, mình đối với người khác không có cay nghiệt như vậy nha, tại sao cố tình đối với vị mỹ nữ này thì không có hảo cảm?

A, đại khái là thanh âm vị mỹ nữ này, thật sự là rất giống hoa khô của trường trung học phổ thông của cô, người hại cô và Ngụy Dịch hiểu lắm nhiều năm >

“Là học tử Ti Ti sao?”

“A, là tôi.”

“Xin chào, em là phóng viên của trường - Tần Khả Nhân, thật hân hạnh gặp chị.”

Cả tên cũng giống! Lôi Ti Ti kinh hãi, nhưng gương mặt này không hề giống hoa khô của trường.

Lôi Ti Ti cười rất cứng: “Ha, cao hứng, cao hứng.”

Tần Khả Nhân vươn tay ra nắm nhẹ tay Lôi Ti Ti, không khí quý dị giống như buôn bán đàm phán.

“Học tử Ti Ti và học trưởng Ngụy Dịch rất quen, xin hỏi có thể giúp em không?”

Cái gì gọi là rất quen, anh ấy là bạn trai tôi có được hay không?

“Ngụy Dịch là bạn trai Lôi Ti Ti”, là do diễn đàn của trường học bạn tặng, đây là tin tức nổi bật cả trường đại học đều biết.

Lôi Ti Ti gật đầu một cái: “Được. Là chuyện gì?”

Mỹ nữ nheo mắt vừa lớn vừa tròn lại, trong mắt tựa hồ lướt qua một nụ cười giảo hoạt: “Sang năm không phải kỷ niệm trăm năm ngày thành lập trường rồi sao? Chúng em muốn phỏng vấn học sinh xuất sắc.”

“Ngụy Dịch, Ngụy Dịch anh ấy... anh ấy là học sinh xuất sắc?” Không thể nào?

“Học sinh xuất sắc cần rất nhiều mặt ~ học trưởng ở tuổi này đã rất lợi hại rồi!”

Cái này cô lại thừa nhận >V

Lôi Ti Ti mắng ở trong lòng, nụ cười ngược lại rục rở: “Tốt tốt, cứ để tôi lo. Phỏng vấn là lúc nào?”

“Tối hôm nay”

Vội vã như vậy? Hôm nay còn có tuyết rơi đấy.

“Chị Ti Ti làm ơn! Bản thảo cần phải nộp gấp.” Tần Khả Nhân thấy Lôi Ti Ti do dự, vội vàng nói.

Lôi Ti Ti lặng yên một chút, sau đó nói: “Tôi sẽ hỏi giúp, chỉ là anh ấy phải rảnh mới được.”

“Vậy thì tối nay sáu giờ gặp ở Hương Phường, cảm ơn, bái bai!” Tần Khả Nhân dí dỏm mở tròng hai mắt với cô, tiếp đó quay đầu bước đi.

Lôi Ti Ti nhìn bóng lưng cô hơi buồn bực: cái đó, không phải tôi nói, anh ấy rảnh rồi mới được sao?

Buổi tối Ngụy Dịch vừa vặn không có việc, nhưng mà anh luôn không thích mấy loại phỏng vấn này.

Cuối cùng là Lôi Ti Ti ra sức, Ngụy Dịch mới miễn cưỡng đáp ứng cùng đi gặp Tần Khả Nhân với cô.

Ngày tuyết đường trượt, Ngụy Dịch không có lái xe, hai người tay nắm tay từ từ đi tới.

Tuyết đã rơi một ngày, vẫn không giảm, gió thổi lên mặt hơi đau. Nhưng Lôi Ti Ti vẫn vui vẻ cười khúc khích ngây ngô. Cảm giác đan xen mùi ngón với công công, thật là rất đã. Đèn đường tỏa ánh sáng mơ hồ trước mặt họ, chân đạp ở trên mặt tuyết vang dội.

Lôi Ti Ti có chút hoảng hốt, cô từng bước từng bước đi như vậy, có phải sẽ theo công công cả đời.

Loại cảm giác này, tựa hồ cũng không tệ.

Lúc Lôi Ti Ti vẫn đắm chìm, Ngụy Dịch đã sẵn sàng giúp cô cởi khăn quàng cổ, một cái tay khác đẩy cửa Hương Phòng ra: “Đến.”

“Đến à?” Lôi Ti Ti biểu hiện ngây ngô, ngẩng đầu đã nhìn thấy Tần Khả Nhân ngồi ở cạnh cửa đang ngoắc họ.

“Công công, cô ấy chính là người muốn phỏng vấn anh.”

Lôi Ti Ti chỉ, lại phát hiện tay Ngụy Dịch nắm cô đột nhiên buộc chặt. Cô ngẩng đầu đã nhìn thấy biểu tình không thể tin trên mặt Ngụy Dịch —— một loại vẻ mặt luống cuống anh chưa từng có.

LINK Truyện:

Giấc Mơng Của Anh Chính Là Em <http://truyenhh.com/doc-truyen/giac-mong-cua-anh-chinh-la-em-3056241.html>

LINK Chương này:

Chương 38

<http://truyenhh.com/doc-truyen/giac-mong-cua-anh-chinh-la-em-3056241/chuong-38.html>